

Vitéz György

AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

„az ebihal is meghal”
(B. Péter, halálos ágyán)

Az érsekért ugyan eljött a halál (lásd Ghelderodét),
de az ebihal nem hal meg feltétlenül.
Békává lesz s a mocsárban brekeg majd
míg egy gázlómadar föl nem kanalazza.

„Mi a kérdés, Alíz,” – firtatta Kőgertrud
s több világosságot követelt a német költőkirály –
„Így kell hogy legyen?” – írta sebtében a süket főzenész.
Még halálos ágyukon se fogynak ki a szóból
a hírességek (A halálos ágyúk kartácsot dörögnek)
mielőtt rájuk húznák a fehér vizeslepedőt.

„körben áll az utókor
belepi a futó por
a sok vátesz elinal
nem hal meg az ebihal”

Egy hosszú, lihegő kutyanyelvre róttam mit fogok mondani
Azon az összkomfortos motorizált kórházi ágyon
Míg a család könnyek közt fülel, hallgatózik
S a barátok (nem szerzetesek!)
Összeverődnek az édeskés illatú folyosón.

- 1.) kérem, tegyenek párnát a fenekem alá.
- 2.) viszket az orrom tán egy jótét lélek megvakarná
- 3.) aki nem tűri a haldoklók szagát, legyen szíves távozzék
- 4.) lelkem adom a Titkolónak (ha van rá gusztusa),

Péter, te kutyapecér,
Biztos vagy benne, hogy meghal az ebihal?
Mert ha igen, akkor mocsári gyászt fogok hirdetni
az utolsó szó jogán.

(Magyar Műhely, 2002/1. 120. sz.)